

Ponuka, ktorá sa neodmieta

„Ann, zájdi dole do obchodu po múku,“ poprosí ma starší brat. Neochotne odtrhnem oči od knihy a zagánim na brata, ktorý si ma však nevšímá. Vstanem z gauča a zídem dole po schodoch do nášho obchodu, nad ktorým bývame.

Sme jediný obchod s obilninami a múkou v celom Exanimenturi. Odvtedy čo nás Fialoví odrezali od zvyšku sveta, obchod upadol. Nedostatok obilia poznačil všetkých, len my jediní sme ešte neskrachovali. Lenže po včerajších udalostiach sa všetko zmení.

Všetci pocítili tú vlnu energie sprevádzanú menším zemetrasením. Každý do jedného vedel, čo sa deje. Pán Temnôt sa vrátil, ale vyžiadalo si to nášho princa Amara.

Otvorím dvere a vojdem do zadnej časti malého obchodu. Všetky rolety na oknách sú stiahnuté, nechávajú malý priestor v tme a chlade.

Keďže máme v sobotu otvorené len doobeda, obchod je prázdny a mĺkvy.

Rozsvietim si prútik a prejdem k polici s múkami. Musím sa postaviť na špičky, aby som dovidela na najvyššiu policu. Voľnou rukou začnem šmátrať po zaprášenom drevenom povrchu, keď zrazu moju pozornosť upúta rozruch na ulici. Nechám múku na pokoji, zhasnem prútik a vyjdem na ulicu.

Vzduch vonku je štipľavý a horúci, obloha je zatiahnutá sivými mračnami, z ktorých isto pršať nebude. Tu takmer nikdy neprší.

V strede kruhového námestia pred obchodom stojí rozbitá fontána, ktorá nefunguje už dlhé roky. Zaujímavé je však to, že pri nej stojí päťica žien, obkolesená mužmi v tmavej zbroji. Majú široké ramená a dlhé ruky zakončené pazúrmí. Každému spod prilbice svieti pár červených očí. Nie sú to muži, ale Tiene. V momente viem, odkiaľ vietor fúka.

Než sa stihnem otočiť a zavrieť sa v obchode, postaví sa pred mňa muž. Je oblečený v jednoduchom brnení, okolo pása má uviazanú pošvu s mečom, tak isto ako aj Tiene pred fontánou. Mužova tvár je strhaná a bledá, líca prepadnuté.

Najstrašidelnejšie sú však jeho oči, ich vnútro zaplnila jedovatá zelená žiara.

Keďže mužove oči nahradila prenikavá zeleň, ťažko povedať kam sa pozerá. Lenže ja jeho pohľad na seba cítim, dokonca cítim aj to, ako ma lačne skúma.

Od strachu mi zovrie hrdlo a rozbúši srdce. V končekoch prstov zacítim vlastný pulz. Z ruky mi vypadne prútik a duto dopadne na zem.

Už- už si myslím, že ma zdrapne za vlasy a odtiahne ma k štetkám pri fontáne, ale namiesto toho odniekadiaľ vytiahne balíček papiera a vtlačí mi ho do zaťatých rúk. Šokovaná si balíček pritisnem na hrud'. Muž v tranze sa pomaly otočí a odkráča do neďalekej uličky. Snažím sa upokojiť, ale dýcham nepravidelne a plytko, kolená sa mi trasú ako osiky.

Stále v šoku si zodvihnem prútik zo zeme a odšuchcem sa k domu. Zamknem za sebou dvere a zatiahnem na nich roletu.

Balíček položím na pult a pomaly sa zvalím na stoličku. Neprítomne sa zahľadím na prázdny regál pred mnou.

Chýbal len kúsoček a skončila by som medzi ženami, ktoré poslúžia Mortisovi dnes večer ako osobné šľapky, ktoré potom ráno obetuje nejakým démonickým bohom. Viem to, lebo som sa to dočítala v denníku môjho strýka, ktorý bol Mortisovým generálom v poslednej vojne. Z tohto denníka som sa naučila veľa podstatných vecí o Mortisovi.

Naša rodina je s Pánom veľmi úzko spätá už dlhé roky. Je to vďaka daru, ktorým nás Sudičky obdarúvajú- v každej generácii nášho rodu sa narodí niekto s veľkým talentom. Zhodou okolností som ja tá, ktorá dostala do vienka tento dar.

Ako päťročná som porazila v šachu toho najlepšieho šachového majstra v celej Temnozemi.

Keď som zas mala sedem, plynule som ovládala päť jazykov smrteľníkov a k tomu som vedela plynule písať a dorozumievať sa v starosvetčine.

V desiatich rokoch som vedela pomenovať každú známu rastlinu a jej využitie, spoznala som taktiež každé zviera a vedela som rozprávať o každej významnej bitke v dejinách Miraculumu.

V trinástich som sa učila robiť elixíry a pár nových som aj sama vymyslela. Podaktoré som dokonca vylepšila.

Keď som mala v pätnástich nastúpiť do školy, rodičia mi to nechceli dovoliť. Síce som už ovládala učivo prvých dvoch ročníkov, ale nakoniec som ich prehovorila. Deti ma zo začiatku nemali radi, už len preto, lebo som bola lepšia ako oni. Učiteľka ku mne pristupovala inak, ale aj napriek tomu som bola ďaleko pred ostatnými žiakmi. Nenávideli ma za to a šikanovali ma.

Jedného dňa sme hrali hru o vlajku. Princíp tejto hry je veľmi jednoduchý- dva tímy si musia skryť a ubrániť svoju vlajku na svojom území a získať popri tom vlajku súpera.

So svojím super výkonným mozgom som ihneď vymyslela plán ako vyhrať, ale vybrali si ma ako poslednú. Bola som v tíme len dopočtu, tak ako zvyčajne.

Pracovala som však na vlastnú päsť a získala som vlajku súpera, čím som vyhrala hru a vydobyla si úctu od ostatných. Postupne ma začali mať moji spolužiaci stále viac a viac radi. Niektorým som dokonca pomáhala s učením.

V nasledujúcich hrách o vlajku som bola vždy zvolená za kapitánku. Nikdy som neprehrala a ani môj plán nikdy nezlyhal.

Ako som dospievala, tak som sa začala aj viac obávať. Vedela som, že keď Mortis povstane, tak budem musieť vstúpiť do jeho služieb. Veľmi sa toho bojím, lebo dobre viem, čo sa stane ľuďom, ktorí Mortisa sklamú. Ja som doteraz ešte nezlyhala, čo sa môže stať, pretože nie som dokonalá. Zatiaľ nie.

„Annabelle? Si v poriadku?“ vytrhne ma brat zo zamyslenia. Bratova vysoká postava úplne zatieni svetlo lampy, ktorá visí zo stropu nad schodmi.

Na jeho otázku neodpoviem, len bezradne pokrútim hlavou.

„Čo sa deje? Vyzeráš, akoby si zazrela Smrť,“ spýta sa Oliver znepokojene.

„Je to tu. Dnes je *ten* deň.“ Z hrude mi unikne vzlyk. Oliver zvesí plecia a podíde ku mne. Vezme ma do náručia a ja zaborím tvár do jeho prs. Z jeho oblečenia zacítim vôňu bylín a praženej cibule. Potlačím ďalší vzlyk. Ved' ja predsa nie som uplakaná princeznička.

Jemne sa odtisnem od brata a otočím sa k balíčku na pulte. Hnedý papier je previazaný zelenou stuhou a na vrchu balíka svieti zelená pečať. Zatláčím prstom na zelený vosk, ktorý sa s puknutím rozlomí. Otvorím balíček.

Zvnútra drsného papiera začne žiariť jasnomodré svetlo, ktoré ožiarí tmavú miestnosť.

Pozriem do Oliverovej tváre zaliatej modrým svitom. Ryšavé vlasy mu padajú do smaragdových očí, ktoré uprene hľadia do svetla. Poškriabe si taktiež ryšavú bradu, ktorú si neholil už pár dní.

Chytím okraj papiera a balík otvorím. Zdrojom svetla je veľké husacie pero, dutina ktorá je zvyčajne naplnená atramentom, je teraz vyplnená svietielkujúcim modrým práškom. Oliver si pero vezme a začne ho so zvrášteným obočím skúmať. Intenzívne modrasté svetlo ožiarí aj ten najvzdialenejší kút miestnosti.

V balíčku je okrem pera ešte čosi iné. Je to kúsok pergamenu so zelenou pečaťou. Chvejúcou rukou siahnem po liste a trasúcimi sa prstami odlomím pečať. List otvorím a očami prebehnem po jeho obsahu. Stojí tam:

Drahá Annabelle z rodu Aliquenæ,

srdečne Ťa pozývam na audienciu do Zeleného paláca.

Prosím, dostav sa zajtra o 8⁰⁰ do Pevnosti.

Príd' sama a verím, že otvoriť Portál dokážeš aj sama.

S pozdravom,

Tvoj Pán.

Je to žiadosť, nie rozkaz. Zo srdca mi spadne kameň veľkosti slona.

„Hádam nepremýšľaš nad tým, že odmietneš,“ zašepne mi spoza pleca Oliver.

Zamračím a v ruke zovriem list od Mortisa. Slasť v ústach sa mi ihneď zmení na trpkú zlosť.

„A prečo nie? Nie je to rozkaz.“ Zamračím sa na brata, ktorý je o hlavu vyšší ako ja.

„To je síce pravda,“ preruší ma brat, „ale pozvanie od takéhoto človeka sa neodmieta.“

Oliver má pravdu. Nechala som sa uniesť vlastnými pocitmi a falošnou nádejou, zabudla som používať svoj rozum.

„Zajtra tam pôjdem,“ vyhlásim napokon. Oliver ma len potľapká po chrbte.

„Mali by sme to oznámiť rodičom.“

„Hej, to by sme mali,“ pritakám a spolu sa vrátíme do bytu.

Nikdy sa mi nezaspávalo tak ťažko. Aj napriek otvorenému oknu som celá premočená od potu. Neustále sa prehadzujem z jedného boku na druhý.

Síce som Oliverovi povedala, že zajtra do Pevnosti pôjdem, ale stále ma ťažia pochybnosti.

Mohla by som použiť Portál na premiestnenie sa niekam, kde by mňa a moju rodinu Mortis nikdy nenašiel. Lenže také miesto neexistuje. Mohli by sme sa pokúsiť požiadať o azyl vo Fialovom paláci, lenže ani tam by sme neboli v bezpečí. Mortis má svojich ľudí všade.

Pretočím sa tvárou k oknu a konečne sa mi podarí zaspáť, ale neocitnem sa v žiadnom príjemnom sne.

Objavím sa v miestnosti s obrovskou posteľou pri stene oproti mne. Po stenách sa vinú zelené tapety s rastlinnými motívmi pretkané zlatými symbolmi. Zo stropu visí zlatý luster a oproti dverám sa po celej stene šíri francúzske okno. Dvere na balkón sú otvorené a dnu vane príjemný vánok. Celá stena oproti posteli je pokrytá zrkadlom, v ktorom sa obzriem. Oblečenú mám svoju nočnú košeľu a pod očami sa mi črtajú tmavé kruhy.

V odraze za sebou zazriem pohyb. Doteraz som si to nevšimla, ale na posteli leží dvanásť žien, niektoré nahé, iné v potrhaných šatách. Možno kedysi krásne účesy majú zničené, make-up rozmazaný.

Ženy sa hadia cez seba a v strede tohto kĺbka tiel leží muž. Jeho pokožka je bledá ani krieda, postava vysoká a svalnatá. Hlavu má holú, bez jediného vlasu.

Mortis zrazu otvorí oči čierne ako obsidián a pohľadom spočinie na mne. Telo sa mi napne od strachu, ale Mortis oči znova zavrie a vstane z postele, bez toho aby zobudil čo i len jediné ženu, prejde okolo mňa a vyjde von zo spálne.

Zo začiatku sa nič nedeje, začujem len ako sa na chodbe niekto šepotom rozpráva. Nakoniec hlasy stíchnu a kľučka na dverách zacvakne. Dvere sa rozletia dokorán a dnu vtrhnú Tiene. Jeden prejde skrz mňa, akoby som tam ani nebola. Strasiem sa od toho nechutného pocitu úzkosti a potlačím potrebu zvracať.

Tiene zdrapnú štetky za vlasy a vytiahnu ich z postele. Ženy sa nebránia, správajú sa ako nadrogované alebo očarované.

Tiene dovlečú svoje obeť doprostred koberca a utvoria okolo mňa kruh. Ženské spadnú na zem ako vrece zemiakov a Tiene im za vlasy trhnú hlavami dozadu, aby odhalili ich holé krky.

Vystrašene vyvalím oči a stuhnem od hrôzy, ale nemôžem sa pohnúť. Krvi by sa mi v tejto chvíli nedorezali.

Vo svite vychádzajúceho slnka sa zaleskne dvanásť dýk a každá z nich v mihu oka nájde svoj cieľ.

Pokúsím sa pohnúť, keď vtom na mňa vyšplechne prúd krvi z každej strany. Pobehlice sa prebudia z tranzu a prekvapene vypleštia oči, ich zreničky sa prudko rozšíria. Pokúsia sa bojovať, ale s prerezanou krčnou tepnou nemajú šancu.

Keď sa prestane hýbať aj posledná z obetí, Tiene sa lačne vrhnú na ich mŕtve telá.

Prudko sa posadím a chytím si tvár do dlaní. Hrudník sa mi prudko dvíha a srdce mi búši ako šialené. Cítim na sebe nejakú teplú tekutinu, ale je to len môj vlastný pot a nie krv.

Zopárkrát sa zhlboka nadýchnem a postavím sa k otvorenému oknu. Ranný vánok mi schladí rozhorúčené telo. Lenže ten príšerný výjav mám stále pred očami. Budem si ho pamätať až do smrti, pretože sa mi vypálil do mysle.

Slnko na východe sa pomaly dvíha ponad obzor. *Deň D* práve nadišiel.

Po neúspešnom pokuse zmyť zo seba tie otrasné následky zo sna, sa začnem chystať na audienciu u Mortisa. Po včerajšom sne neváham ani sekundu, viem že to bolo varovanie. Niet inej možnosti, len prijať jeho pozvanie.

Oblečiem si svoje najlepšie šaty z červeného hodvábu. Strih nie je veľmi zložitý, ale ved' predsa v jednoduchosti je krása.

Vlasy nechám na mamu, pretože ona to vie najlepšie. Nakoniec sa rozhodne pre zložitý drdol. Počas celého procesu úpravy účesu sa nerozprávame. Dala som jej jasne najavo, že nestojím o rozhovor. Za to len mlčky sledujem jej bledé prsty narábajúce s mojimi kaderami.

Nechty si nalakujem krvavočerveným lakom a aj sa mierne namaľujem. Pery si natriem sýtočerveným rúžom.

Postavím sa pred svoje obrovitánske zrkadlo. Šaty sú mi celkom krátke, odhaľujú až polovicu z mojich dlhých štíhlych stehien. Korzet mám stiahnutý ako zvyčajne, ale aj napriek tomu sa mi ťažko dýcha. Mám pocit, že môj hrudník zvierajú obrovské kliešte, ktoré sa pokúšajú zo mňa vytlačiť aj tú poslednú molekulu vzduchu.

Sadnem si na posteľ a zhlboka sa nadýchnem. Pomasírujem si spánky, až pokým nevoľnosť nepominie. Keď sa mi pred očami nekrúti celá izba, vytiahnem z pod posteľ škatuľu s topánkami na vysokom opätku.

Práve keď si zapnem remienok na druhej topánke, niekto zaklope na dvere. „Ďalej,“ poviem a hlas sa mi zreteľne zachveje.

Dnu vstúpi Oliver, držiac v ruke malú drevenú škatuľku. „Mám tu pre teba niečo,“ povie s láskavým úsmevom. „Zavri oči,“ prikáže mi a ja počúvnem. Postavím sa z posteľ. Začujem, ako otvorí škatuľu a postaví sa za mňa. O pár sekúnd pocítim na hrudi chlad kovu.

Otvorím oči a od úžasu mi spadne sánka až na samotnú zem. „Oliver, ten je nádherný!“ zvolám a dotknem sa príviesku na striebornej retiazke, jeho povrch je chladný a hladký.

„Je to obsidián,“ povie Oliver a zapne mi retiazku za krkom. Ja som však ten kameň spoznala aj sama, no nebudem kažiť peknú chvíľu.

„Ďakujem,“ zaradujem sa a hodím sa bratovi okolo krku. Zotrváme chvíľu v objatí, no potom sa pustíme, pretože je čas ísť.

Na stene v obývačke nakreslím s perom z balíčka obrys Portálu. V pere bola presná dávka na jeden Portál.

„Pevnosť,“ šepnem a Portál ožije. Biela stena sa prepadne dovnútra modrej mihotavej žiary.

Rozlúčim sa s rodičmi a bratom a otočím sa tvárou k modrému víru. Zavriem oči a nechám sa pohltiť modrým tornádom.

Portál sa otvorí v luxusne zariadenom salóne. Miestnosť je čistá a pekne zariadená, ladená do červenej a zlatej. Oproti dverám sa týčia dve oblúkové okná vsadené do steny Pevnosti. Začínajú takmer pri podlahe a siahajú až k vysokému klenutému stropu. Medzi